

Nu kommer hertil, at vi, som dog ere mest interesserede i Sagen, ikke ved vor mangeaarige Erfaring have nogenjomhelst Grund til at antage, at Bundslæbevaad i nogen Henseende er skadelig for Fiskebestanden. Alle vi Under tegnede ere jo hver Vinter henviste til Lørfiskeriet; Lørfisken findes i ligesaa stort Antal heromkring som i en Række af Aar, og med Hensyn til Sildefiskeriet er det for Svendborgfunds Vedkommende af en aldeles underordnet Natur.

Vi formene altsaa bestemt, og vi sætte vor Erfaring ligesaa høit som Theoretikeren sin, at Bundslæbevaad ikke hidtil afgjort kan betragtes som skadeligt for Ungelen, og at der bør fremkomme større og mere indgaaende Beviser paa det Mødsatte, forinden der skrives til at sætte Grændser og Bom for et Fiske, der har viist sig og vedvarende viser sig at være det mest lønnende. Heller ikke vi have selvfølgelig Fordel af, at Fiskebestanden ødelægges, ogsaa vi anerkjende, at det kun lidet nytter at have en øjeblikkelig Fordel, der skal ende med total Ødelæggelse; men saalænge der ikke er givet klart og bestemt Bevis for Bundslæbevaads Skadelighed, formene vi at være berettigede til at protestere mod dets Ophør.

Naar der endvidere er blevet klaget over, at Slæbevaad ødelægge udfatte Fiskeredstaber, da maa vi bestemt hævde, at det er kun yderst faa Tilfælde, der kunne opvise, hvor Saa-dant har fundet Sted, eftersom vi jo kun bruge Vaadfiskeriet paa Steder, hvor der ingen Garn ere udfatte.

Det forundrer os saaledes at erfare efter Hr. Folkethingsmand Albertis Udtalelse i Folkethinget, at Overretten frifinder de Brugere af Vaad, der drive paa Tang, men det er jo ganske urimeligt.

Vaadfiskeren kommer kun, hvor der er Tang, og aldeles ikke, hvor Bunden er bar, selvfølgelig kan han ei heller komme til at ødelægge de Redstaber, der ere bestemte til Fangst af Rødspætter.

Naar Hr. Folkethingsmand Leth omtaler, at det mulig kunde være til Nytte, at der gaves de stedlige Fiskere nogen Fortrinsret for den Kyst, hvor de ere vante til at fiske, formene vi, at en saadan Fortrinsret i sin Helhed ikke vilde være heldig.

Derimod vilde det anses som et stort Fremskridt, om der i Loven kunde blive bestemt, „at Kystlejerne ikke fik Ret til det Nalefiskeri, som drives fra Vaad“. Vi leve jo her paa Fæstegods, og skjøndt det snart er blevet en Tradition, det smukke Forhold, der hersker mellem Stamhusbesidderen og Dens Befolkning, saa er der jo dog med den nugældende Lovgivning for Die en Mulighed for, at vi hervedende Fiskere kunde blive bragte i Vanskeligheder, der i høit Grad vilde blive ødelæggende for os.

Ødet vi altsaa fremsatte det Ovenanførte til det høitærede Udvalgs Overveelse, er det med det Vaad, at der ikke vil blive lagt en saadan Begrænsning paa vort Erhverv, at det faktisk vil true hele vor Eksistens, og at det, indtil et mere klart Bevis for Bundslæbevaaddets Skadelighed foreligger, maa blive os vedvarende tilladt at fiske med de af os hidtil benyttede Redstaber, dog med den Indskrænkning — hvilken vi Alle erkjende som gavnlig — at der kun maa fiskes med Slæbevaad fra først i Mai til først i September; før og efter denne Tid bør det være forbudt.

NB. For at undgaa Misforstaaelse bedes bemærket, at overalt, hvor der i denne Henvendelse er benyttet „Bundslæbevaad“, menes „Drivvaad“ eller maasse rettest „Drivevaad“, altsaa ikke det engelske „Trawl“.

Erøense paa Taasinge, den 17de Januar 1881.

5. Andragende fra 19 Fiskere fra Staarupper (indbragt den 18de Januar 1881 ved Folkethingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds, Tang).

Andragerne udtale, at Ørredfiskeriet har stor Betydning i deres Farvand, men at det har viist sig, at Ørredmængden er den samme, som den i mangfoldige Aar har været. Skal der sættes en Fredningstid for Lag og Ørreder, formene de imidlertid, at denne ikke bør bestemmes anderledes end fra 1ste Januar til 1ste August, da det ellers for deres Kysts Vedkommende vil være ensbetydende med at forbyde Ørredfiskeriet aldeles.